

Cesta na Smaragdový ostrov

Do zaměstnání dorazila okurková sezona, a protože se blížil začátek prázdnin, ve škole bylo také rozhodnuto. Děti už se neučily a známky na vysvědčení byly jasné. Přesto, že nebyly nijak oslnivé, rozhodl jsem se prohnat naši Katku (KTM LC8) směrem západním a syna Martina vzít s sebou. Po předchozí přípravě jsme se tedy vydali na cestu do Irska. To je země, která mě vždy lákala nejen svou historií, ale i přírodou. Na cestu jsme měli pouze týden, a proto nebyl čas na zbytečné okounění.

Text a foto: Martin Pouba, KTM LC8

Můj tradiční souputník Libor vyrazil tentokrát s dívkou svého srdce (nemyslím tím motocykl) za polární kruh. Martinovi je 13 let a na svůj motocykl si musí ještě počkat. Tedy myslím tím motorku, se kterou se dá jezdit po silnici. Jinak od svých 7 let sedlal Malaguti a později Kawasaki KX 60. V té době ale šly jeho studijní výsledky rapidně dolů a zrovna tak to bylo i se značkou motocyklu. Nyní sedlá Jawu Mustang (za trest).

Katku jsme měli sbalenou už několik dní, a tak jsme se v pátek odpoledne po práci, škole a rozloučení s rodinou začali honit se sluncem. Nasazujeme cestovní rychlost 140 km/h a za chvíli stojíme v Rozvadově. Předem připravený itinerář nás neomylně vede správným směrem, 40 km před Frankfurtem tankujeme a dáváme si jídlo. Mamka nás vybavila Visa kartou, a proto se nijak nežiníme. Ještě v bistru zahrajeme kostky, abych synkovi zpříjemnil dost monotónní dálniční jízdu na tandemu. Prohrál jsem, vrrr.

Na večer si koupíme pivo a limču a pokračujeme dál. Před městem Koblenz přejíždíme po okreskách směrem na Aachen. Na příhodném místě táboříme. Slunko zapadá za obzor a my se cpeme polívkou. Máme dnes za sebou 630 km a zadky na maděru. Však ony si přivyknou. Na louce se objeví auto, takže začínám tušit problémy. Ty se však naštěstí nepotvrdily. Místní nimrod říká, ať tu klidně spíme, ale že asi 300m od nás budou střilet, tak ať se nelekne. Ochladuje se a zalézáme do stanu. Za světla čelovky opět hrajeme kostky a karty. Tentokrát hra dopadla nerozhodně. Vypil jsem tuplák německého piva, a tak mě v 6 ráno budí plný močový měchýř.

Ráno bylo velmi chladné, proto jsme v rychlosti sbalili a namiřili směrem do údolí řeky Rýn. K jeho břehům jsme přijeli v malebném městečku St. Goars-Hausen. Poprvé v životě jsme viděli v akci naprostý germánský smysl pro pořádek. Majitelé domů uklízeli chodník před domem v kleče se smetáčkem a lopátkou v ruce. O tom se nám, Slovanům, může jen zdát. Ovšem zase si ten život

umíme užít po svém a srdečněji. Zatím. Projíždíme tedy podél řeky, kde panuje čilá říční doprava. Na okolních vršcích vykukuje jeden hrad za druhým. Další místa jako Burg Gutenfels a Pfalz se svými vyhlídkovými místy projíždíme pomalíčku a jízdu si náležitě vychutnáváme.

Po hodině mrkneme do mapy, abychom zjistili, kudy se dostaneme na druhý břeh do městečka Racharach. Hm, takže serpentiny, 20 km po dálnici, znovu serpentiny a jsme tam. Zatím je krásně, ale nad horizontem se začíná zlověstně smrákat. Projíždíme Racharach a po svačině uháníme směrem k hranicím s Belgií.

Po pěti kilometrech nás překvapuje průtrž mračen kombinovaná s kroupami. Než stačíme zastavit pod mostem, abychom se mohli převléknout do kombinézy proti dešti, jsme „durch“. Stejně se převlékáme a já se musím smát. Martin má mé staré „pršíhadry“

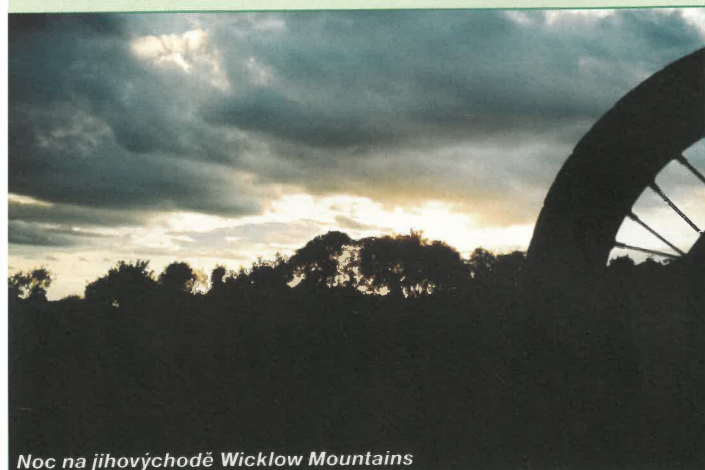
Tak nasedat a jedem!!!

Calais (Francie) a čekání na trajekt

◀ Hřbitov z 11. století

Tato loď nás dopraví přes Svatojiřský kanál do Irska

Noc na jihovýchodě Wicklow Mountains

Z původních keltských staveb jsou křesťanské kostely

Cesta k Salisbury jde pomalu, ale o krásná místa není nouze

s asi půlmetrovou tržnou ranou. Přečnivající nohavice mu odříznu nožem a převážu ho „gumicukem“. Vypadá jako dítě z útulku.

Konečně pumpa. Natankujeme Katku, do sebe lijeme horkou čokoládu a převlékáme se do suchého. Mezitím přestává pršet a silnice zvolna osychá. Odsud pokračujeme po dálnici, ze které sjíždíme na Aachen. Po hodině jízdy v krásných serpentínách vidím odbočku na St. With, odbočím a jen koutkem oka zahlédnu ceduli s nápisem „Belgie“.

Opět pokračujeme v náklonech po krásných serpentínách. Chytil se nás mladík s Oplem, nastává lehčí honička, ale dost se na nás lepí. Přesto, že mám za sebou syna, zajedu chvíli „kudlu“ a ukážeme mu záda. Další nudná dálniční etapa mířící do Bruselu nás opět obšťastní lijákem. Převlékáme se pod mostem, Marťa je promrzlý a ani mně není žádné vedro. Mijíme Brusel, odbočujeme na Gent a v 17.30 jsme konečně v Ostende. Chvilu bloudíme po městě a nakonec se od policie dovídáme, že osobní přeprava do Velké Británie byla z Ostende zrušena. Bezva. Musíme do francouzského Calais...

V 19 h. jsme v přístavu. Po menších neshodách, způsobených naší slabou jazykovou vybaveností, máme konečně jízdenku a čekáme na loď. Ani nestačíme dojít řízek a už nás ženou dovnitř trajektu. Po hodině loď vyráží nejkratší cestou přes kanál La Manche do britského Doveru. Martin prozkoumává loď a já relaxuji u skleničky vína. Trajekt se začíná lehce pohupovat a tmavnoucí oblohu občas protne i blesk.

Z loďky vyjedeme jako první a na kruhovém objezdu nezaváháme. Jedeme vlevo. Smráká se a KTM nás nese ve svém sedle po čtyřproudové silnici vedoucí do Londýna. Už za tmy odbočujeme do vesnice Folkestone a po pár kilometrech horko těžko nacházíme místo na přespaní u starého statku. Uvaříme si polévku a ve stanu hrajeme naše tradiční kostky a karty. Marťa se mi směje, protože si spletu ovčí bečení s houkáním sýčka, a tak s úsměvem na rtech usínáme. I když v noci zaznamenám krátký a prudký déšť, ráno nás budí slunce a zpěv nebo spíš řev ptáků. Připadám si jako v ZOO. Nechce se mi ze spacáku, je teprve 6 hodin a my šli spát až po půlnoci. Ale je mi fajn.

Ranní slunko a teploučko v nás rozprostřelo pohodu. Navařili jsme čaj, snědli sušenky a pečlivě sbalili všechny věci. Z Martina se stal velký pomocník. Začíná cesta po britském pobřeží.

Posouváme se vpřed velmi pozvolna, protože města na sebe přímo navazují a provoz v nich je velmi čilý. V nepřehledných situacích se mi bohužel podařilo přejet do protisměru a jet vpravo. Martin si toho vždy všiml a boucháním do zad včas na chybu upozornil. V přístavním městě si dáváme pauzu. Umyjeme se, dáme si řízek

z domácích zásob a postaráme se o Katku. Martin je pasován do role mazače řetězu a plniče levé poloviny nádrže. Sedíme na zemi opření o motorku a hodujeme. Osádky projíždějících aut na nás mávají a cení zuby jako aligátoři. Asi jsme jim sympatičtí. Svačinu zapiji Budvarem a můžeme vyrazit do města Salisbury, kde chceme navštívit Stonehenge. Máme však smůlu, celý areál, v kterém se skrývá jedna ze světových záhad, je uzavřen. Martin pořídil alespoň foto přes plot a poté jsme po okresních silničkách vyrazili do Bristolu.

Tady poprvé selhal můj předem napsaný itinerář a my vyjeli z města po jiné dálnici. Zapnutá GPS mě upozornila na špatný směr a rada mladého drivera u pumpy mé podezření potvrdila. Zajeli jsme si 80 km, po dálnici a v prudkém bočním větru. Konečně najíždíme na silnici M4 a přijíždíme k mostu přes mořský záliv. Je placený, a tak se zařazujeme do fronty aut. Hezká slečna na nás však mává a něco volá. Zaslechnu slova „free“ a „bike“. Aha, říkám si, asi motorky mohou jet zdarma. Na nic nečekám a předjíždím frontu.

Celý den v horách nepotkáme auto

První kilometry po Irsku - zemi zelené

nocleh. Místo nacházíme poblíž černé skládky, v záplavě kopřiv a s hrbatou zemí. V Anglii je ale s nocováním pod širým nebem velký problém, a proto bereme za vděk i tímto zákoutím, které se pro dnešní noc stane naším domovem. Máme za sebou 740 km a jsme docela utahaní. Přesto zvládneme uvařit fazole a zahrát si oblíbené kostky. Je skoro půlnoc, ale venku je stále slušně vidět. Pišu SMS a Libor se ozývá od břehu Ladožského jezera. Prožívá opravdovou bílou noc. Tak dobrouuu!

Dá-li Bůh, měli bychom dnes dorazit do přístavu Fishguard. Posnídáme a po pěkné okresce mezi skálami sjíždíme po hodině jízdy do přístavu. Bohužel loď společnosti Stena Line, která zajišťuje přepravu přes Svatojiřský kanál, je plná. Nevadí, prohlédneme si zatím město. Podaří se nám koupit bombu k plynovému vařiči, ale nebrali zde kartu ani eura a my museli v bance rozměnit na libry. V obchodě si koupíme grilované kuřátko a v parku nad přístavem

hodujeme. Svítí slunce, rackové na nás provádějí nálety. Že by jim chutnal kolega kuře? Po siestě sjedeme dolů a další dvě hodiny popojíždíme po centimetrech ve frontě vozidel směrem do útroby trajektu. Konečně jsme na lodi, kde potkáváme pár starších chlapíků na motorkách. Němec na staříčkém BMW, Angličan na Buellu a Holanďan na Gold Wingu. Na lodi je celkem nuda, a tak každý z nás tráví čas po svém. Martin hraje počítačové hry a pojídá laskominy, já popijiim pívko. Takovéhle krácení nudy nás v přepočtu vyšlo skoro na 2 000,- Kč!

Irský přístav Rosslare je téměř na dosah a venku je stále hezké počasí, proto z lodi vyrážíme hned po nejmenších cestičkách, které nejsou ani značené na mapě. Přijíždíme do Carnew a odtud za pomoci rad místních a GPS míříme do oblasti Wicklow. Hledáme městečko Hacketstown, pohybujeme se po silničkách, které jsou obklopeny nádhernou zelení. Křoviska a stromoví jsou tak bujná, že v mnohých místech tvoří na silnici tunel. Krásná podivná. Začíná padat soumrak a nám se daří mezi uzavřenými pozemky najít

Yes, chlapík s úsměvem zvedá závoru a my ve 150 km rychlosti přeletíme most. Valíme dál a dál, i když začalo pršet. Déšť není prudký a v té rychlosti nás vítr stačí znovu osušit. Řítíme se k městu Bridgent. U pumpy posvačíme a po sjezdu z dálnice pomalu hledáme

Městečko Glendalough a bývalé sídlo sv. Kevina

otevřený vjezd na idylickou louku, na které se prohání divocí králíci a liška. Stavíme stan a jediné, co narušuje pohodu, jsou dotěrní komáři. V noci nám ale kupodivu dali pokoj.

Ráno jako vždy společně balíme a jedeme k obci Agualanach. Je to nezapomenutelná jízda po vrcholcích Wicklow Mountains. Asfaltka o šířce na jedno auto, okolo nádherná příroda, mnoho zeleně, kapradiny a rododendrony ve fialovém květu, lemující cestu. Celý zážitek kalí pouze smrt ušáka, který nám vběhl přímo pod kola. Martin to těžce nese, a tak hloubíme hrobeček, který jsme označili křížkem z větviček...

Vjíždíme do romantického klášterního městečka Glendalough a v jeho blízkém okolí navštívíme národní park, kde působil jeden ze symbolů Irska - Svatý Kevin. Nádherná jsou i jezera Upper a Little Lake. Neodolali jsme a pod mostem vykonáváme kompletní hygienu. V tu chvíli nám bylo úplně jedno, co si pomyslí ostatní turisté procházející okolo při pohledu na dva naháče, frkající ve studené vodě. Přejíždíme úžasné hřebeny hor, které nedosahují výšky ani 1 000 m, ale mají vysokohorský charakter. Dnešní den se chceme co nejlíže přiblížit Mohérovým útesům, a proto najíždíme na hlavní silnici. Cesta se však stává utrpením. Silný provoz, plno nákladních aut a nakonec vytrvalý hustý déšť. Jsme promáčení a zmrzlí, viditelnost se snížila na minimum a o nějaké bezpečnosti se nedá vůbec mluvit. Jedu na doraz, ale dnešního cíle, města Ennis, jsme přesto nedosáhli. Na noc zůstáváme v zámeckém hotelu ve městě Limeric.

Večer jdeme do baru. Je to tu moc nóbl. Obsluha v šatech, starodávný nábytek, dámy s nacvičenými úsměvy a pánové sršící vtípem. Dám si pivo, zahrajeme si karty a v promáčených džínách raději jdeme na pokoj. Tady si užijeme spoustu legrace a na vařiči vaříme kolínka se slepicí. Venku stále lijí.

V Kevinově sídle byl i hřbitov z 11. století

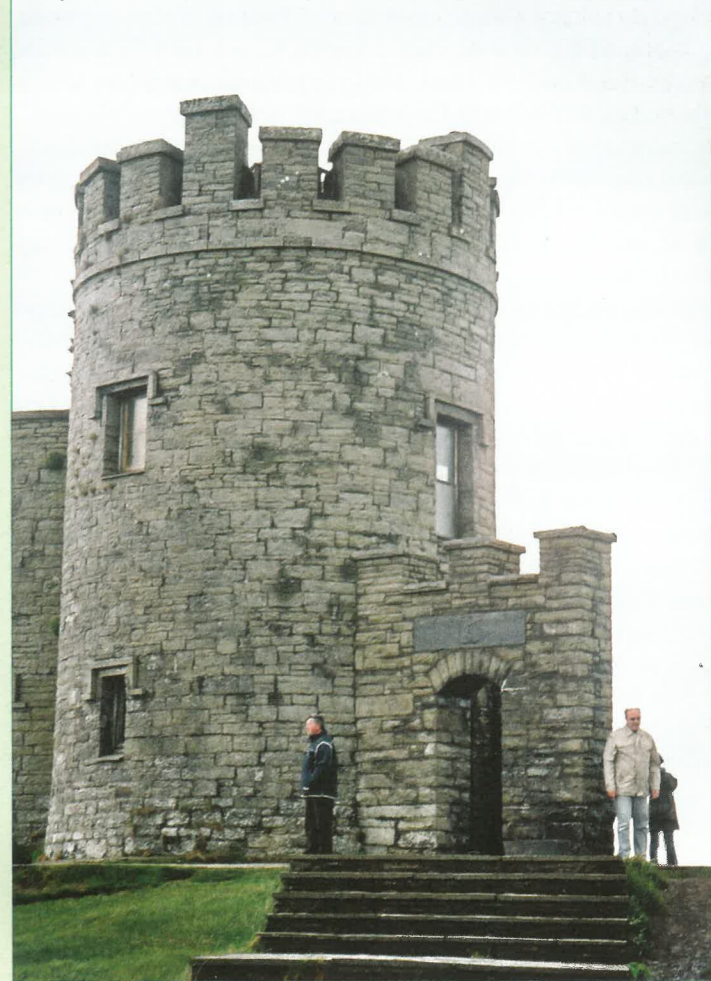

Vykouknu z okna a obraz ze včerejšího dne se nezměnil. Stále velmi hustě prší a naložená KTM před hotelem vypadá jak zpráskaný pes. Martin se probudí, vykoukne a zahučí: „A chčije a chčije.“ Potom zaleze zpět pod deku. Bohatě (v anglickém stylu) posnidáme a chtě nechtě jdeme ven. Martin zatím kombinuje roztrženou kombinézu s pláštěnkou a vypadá jak převlečený medvídek v kroji. Dělá si z toho legraci a tančí okolo motocyklu. Musím se smát, vypadá opravdu děsně. Převážu ho ještě provázkem, aby mu pláštěnka neuletěla, a můžeme vyjet do slejváku.

Jakmile se přiblížíme k západnímu pobřeží, ustane déšť a vystřídá ho velmi ostrý vítr. Jeho poryvy jsou čím dál tím silnější, jízda začíná být značně riziková. Konečně jsme tu. Cliffs of Moher! Tady vítr dosáhl maxima a několik návštěvníků vidíme padnout k zemi. Útesy jsou úžasné, ale mám pocit, že fotografie budou k ničemu. V tom příšerném větru nemohu udržet fotoaparát v ruce. Těž motorku by vítr ze stojanu sfoukl, proto jsem ji musel schovat těsně za autobus, který se kymácel jako stará višně. Ještě chvíli se pokocháme a právě tady pro nás začíná cesta zpět.

Nechce se nám jet po hlavních silnicích, naladíme tedy GPS a po vlásenkách se motáme k východu. Dáváme si motokrosovou vložku a objíždíme dokola jezero Lough. Marťovi se moc líbilo, jak jsme měli neustále zadní kolo ve smyku. Držel se jako klišť. Najíždíme na úplné stezky a místy začneme pochybovat o správnosti směru. Opět začalo pršet, padá tma, ale nakonec skutečně dojedeme do města Carlow. Po chvíli nacházíme útulnou hospůdku s možností přespat a s útlukem pro Katku. Vysprchujeme se a jdeme k baru. Tady je plátno a na něm probíhá Mistrovství Evropy ve fotbale. Za chvíli začíná zápas Česko - Německo. Celá hospůdku nám drží palce a já pod tlakem událostí do sebe klopím jedno pivo za druhým. Vyhráli jsme a útrata byla značná. To se mamčina Visa karta prohne!

Za pevností na pobřeží jsme se schovávali před silnými poryvy větru

Mohérové útesy jsou super

Ráno ještě vyrovnávám účet za nocleh a recepční se přede mnou div neklaní. Říká si: Co je to za lidi? Porazí Němce ve fotbale, přijedou na motorce do Irska a ještě k tomu k nám do hospody, aby se mohli dívat na fotbal. Jeden tady vypije šest piv a v klidu si jde hrát se synem karty. Co je to za lidi, tihle Češi?

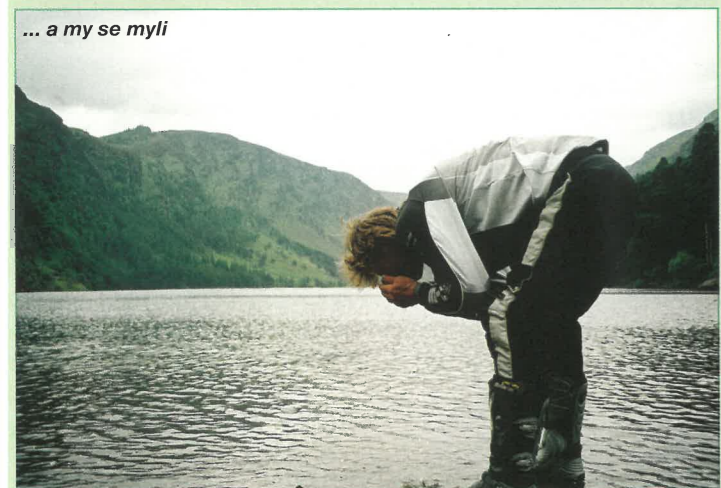
Jdeme tedy na pokoj sbalit věci, trochu se popereme (z legrace) a odcházíme za slunečného počasí k motocyklu. Zkontrolujeme stav oleje v motoru, tlak vzduchu v pneumatikách, Marťa namaže řetěz, sbalíme věci a nezbyvá, než se rozloučit s krásnou hospůdkou v Carlow.

Znovu sjíždíme z hlavního tahu a najíždíme na oblíbené vlásenky. V jednu chvíli celkem slušně bloudíme a v okamžiku, kdy chci zastavit a nakouknout do mapy, se na kraji lesa pod námi objeví očekávané Rosslare. V přístavu se dozvídáme, že loď je opět plná a další pojede až v noci. Nu, co se dá dělat? Den si krátíme tím, že hrajeme fotbal s tenisákem. Chvilu v přístavu, chvilu ve městě a chvilu na pláži. Jsme zpocení a den se táhne jako med. Ve 22 hodin už sedíme na loďce a koukáme na zápas mezi Portugalskem a Anglií. Dám si pivko a natáhnu se na sedačky. Marťa si položí hlavu na můj bok. Najednou se mnou cloumá a ukazuje, že celá loď je prázdná. Neoblečený, rozespálý letím do podpalubí, kde výjezd vozidel je už v plném proudu. Motorku nám museli odtlačit stranou, aby mohla auta volně projíždět. Honem tedy nasedáme a projíždíme Fishguardem. Za měsíčního svitu se nám opět daří najít neuzamčenou paseku. Projedeme otevřenou branou a v nezapadlejším koutě paseky usínáme bez stanu, jen tak pod širým nebem. Jsou dvě hodiny po půlnoci.

Je úžasné svítání, jen škoda, že jsem líný vylézt ze spacáku a udělat snímek. Nakonec ještě usnu, a proto vyrážíme dnes až před desátou hodinou. Teď už nás čeká jen připitomělé hltání dálničních kilometrů. Obrň se trpělivostí synku!

Jezero Upper Lake, kde sv. Kevin meditoval...

... a my se myli

Jedu ostře, držím si 150 km/h a v Londýně jsme poměrně brzy. Bohužel špatně odbočím na dálnici a musíme si zajet 20 km, než se nám podaří se vrátit do původního směru. Asi padesát kilometrů před Doverem mi vítr vytáhl ze špatně zajištěné kapsy telefon. Tlakem větru mi držel na rameni a mně se ho podařilo za jízdy sundat. Bohužel jsem ztratil koncentraci a jen se štěstím se nám podařilo minout brzdící auto. Stáli při nás všichni svatí!

Je 15.00 a máme za sebou 480 km. Loď z Doveru do Calais jede tentokrát hned. Z trajektu opět vyjíždíme narychlo, a tak minu hned první odbočku na naši trasu. Couváme s Martou a tlačíme Katku zpět k odbočce. Nějak se zamotáme a „plác“, motorka je na zemi. Zvednout ji je docela fuška. Ještě navíc zjišťujeme, že jedeme správně...

Útulný pub v městečku Carlow

Po zaslouženém odpočinku opouštíme Francii a letíme nad zemí přes Německo

Martin chce zkusit noční jízdu. No, uvidíme. Je nádherné počasí, tak využívám francouzských dálnic. Nevím, čím to je, ale je na nich minimální provoz. Držíme 140 a jede se nám pěkně. V zrcátku sleduji pěkný západ slunce a požitek kalí pouze otravná platidla. Nastává večer a KTM chce pít. Zastavujeme u napajedla a i my si dopřejeme občerstvení. Potkáváme zde Čechy jedoucí do Portugalska na fotbal. Už jsme unaveni. Máme dnes za sebou 1 100 km a trajekt přes kanál. Začínám mít vykoukané oči, a proto před pomyslnou hranicí s Německem sjíždíme z dálnice. Nacházíme perfektní sad, kde rozbijeme náš tábor (lehne si na spacáky) a Martínek hned usne. Jsem přetažen, a tak čučím na Velký vůz (jediné souhvězdí, které bezpečně poznám). Za svítání vstávám a píšu deník. Trochu nastuduji mapu a uvařím snídani, teprve potom Martina opatrně probudím. Slunko už citelně hřeje a ptáčky v sadu nám zpívají ostosoest.

Po 9. hodině ranní vyrážíme z Francie a věřte nevěřte, před 16. hod. jsme doma v Praze na Bílé hoře. Nebyla to ale zběsilá jízda, nýbrž bezpečný let nízko nad zemí.

Bohu díky za krásný výlet a šťastný návrat. Závěrem musím Martina moc pochválit. Málokdo by vydržel na tandemu a bez remcání takovou porci (5 000) kilometrů.

Všeobecné informace

Irsko je ostrov v Atlantském oceánu na severozápadě Evropy. Se svou rozlohou 84 116 km² je druhým největším z Britských ostrovů a po Islandu a Velké Británii třetím největším ostrovem Evropy. Celkem má zhruba 5,7 milionu obyvatel. Větší část ostrova (pět šestin) zaujímá Irská republika s 4,2 mil. obyvatel, zbylá šestina je coby Severní Irsko součástí Spojeného království Velké Británie a Severního Irska. Náš cestopis pojednává o Irské republice, irský Eire, anglicky Ireland.

Geografie a podnebí

V Irsku najdeme převážně nížiny a menší pahorky, nejvyšší vrchol Carrauntoohil je vysoký 1 041 m. Irsko je známé poměrně teplým a velmi vlhkým podnebím, což je dáno vlivem Gólfského proudu. V průměru tu prší dva dny ze tří, ročně od 800 do 2 550 mm. Proto se tady velmi daří rostlinám, a to i těm teplomilným, jinak rostoucím ve Středomoří (vavřín, myrta aj.). Díky tomu se Irsku někdy přezdívá „Smaragdový ostrov“.

Činnost lidí se však na přírodě negativně podepsala, na většině míst byly lesy vykáčeny a nahrazeny pastvinami a poli, zcela zmizela většina původních živočichů (divoké kočky, medvědi, vlci, bobři aj.). Jsou tu rozsáhlé bažiny a rašeliniště.

Nejslunečnějšími měsíci jsou květen a červen (5 až 7 hodin slunečního svitu denně), naopak nejvíce prší od srpna do ledna. Nejvíce přitom prší na západě (u Atlantiku), směrem od oceánu, tedy na východ, úhrn srážek klesá. Vlivem téměř neustálého a často velmi silného větru je však počasí velmi proměnlivé.

Historie

Irsko má velmi bohatou historii a dochovalo se tu mnoho památek z různých období. Mezi nejznámější patří rozlehlá starověká stavba Newgrange, o stovky let starší než egyptské pyramidy, a další megalitické konstrukce. V pozdějších dobách v Irsku zanechali své stopy Keltové, Vikingové, Normané a Angličané. V krajině nacházíme staré hrady a jejich zříceniny, zbytky valů apod.

Trasa:

Kladno – Rozvadov – Frankfurt – Koblenz (projížďka údolím řeky Mohan) – Aachen – Gent – Ostende – tady nás nevzali na loď a my museli do Calais – Dover – Folkenstone – Salisbury (prohlídka Stonehenge) – Bristol – Bridgent – Fishguard – lodí do Rosslare – Carnew – Hacketstown – přes Wicklow mountains – Glendalough – Ennis – návštěva Mohérových útesů – Karlow – Rosslare – Londýn – Dover – Calais – Reims – Metz – Saarbrucken – Mannheim – Frankfurt – Kladno

© Copyright SHOCART

Jazyk a obyvatelstvo

V Irsku jsou oficiální řeči jak irština, tak angličtina. Nápisů bývají mnohdy dvojjazyčné. Vzhledem ke složité hospodářské a politické situaci v minulosti mnoho Irů emigrovalo do různých zahraničních států, takže více lidí irského původu (desítky milionů) žije v cizině, než v samotné zemi. Naopak dnes rozvíjející se Irsko láká mnoho přistěhovalců (hlavně z východní Evropy), proto zhruba 10 % obyvatel země jsou cizinci. Irsko má po celém světě mnoho příznivců a zdejší svátek svatého Patrika, patrona země, se slaví v řadě zemi (včetně České republiky).

Měna

Irsko je členem EU a platí se tu eurem.

Trajekty

Z francouzského Calais jezdí co hodinu jeden. Nemá cenu si lístky objednávat předem v ČR, ale stačí je zakoupit na místě podle toho, která loď jede první. Nejrozšířenější společnosti, kterou jsme využili i my, je P&O Ferries. Cena zpátečního lístku se pohybuje okolo 120 EUR za motorku a dvě osoby, plavba do Doveru trvá asi 1 a půl hodiny. Co se týče plavby přes Svatojiřský kanál, funguje tu společnost Stena Line a jednosměrná jízdenka stála okolo 65 EUR. Plavba trvá 3,5 h a často bývá bouřlivá (vlny). K zakoupení trajektových lístků je kromě peněz potřeba i OTP.